

ת"פ 33494/12/17 - מדינת ישראל נגד צביקה לביא

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 33494-12-17 מדינת ישראל נ' נאוגרקר(עציר)
ואח'

בפני בעניין: כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1.

2. צביקה לביא (עצור/אסיר בפיקוח)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רונן גינגולד

ב"כ הנאשם עו"ד ירון פורר

הנאשם

גזר דין (נאשם 2)

רקע ועובדות

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בת.פ. 33494-12-17 בעבירות של **התפרצות למקום מגורים על מנת לבצע עבירה בצוותא**, לפי סעיפים 406 (ב) ו-29 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **סיוע להתפרצות למקום מגורים במטרה לבצע עבירה בצוותא**, לפי סעיפים 406 (ב), 29 (א) ו-31 לחוק; **החזקת מכשירי פריצה בצוותא**, לפי סעיפים 409 ו-29 (א) לחוק ו**קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק.

הנאשם צירף את ת.פ. 15628-02-18, במסגרתו הורשע בעבירה של **קבלת נכס שהושג בעוון**, לפי סעיף 412 לחוק.

2. על פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, עובר ליום 19.11.2017 קשרו הנאשמים קשר שמטרתו לפרוץ לדירות מגורים ברחבי הארץ, לפי חלוקת תפקידים ביניהם, כאשר לצורך כך השתמשו ברכבו של הנאשם (להלן: הרכב).

על פי פרט האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, בתאריך 5.12.2017 יצר נאשם 3 קשר עם נאשם 1, והשניים קבעו להתפרץ יחדיו לדירת מגורים. בהמשך לכך ביקש נאשם 1 מהנאשם לנהוג עבורו לעיר באר שבע תמורת 2,000 ₪. בהגיעם לעיר התפרצו נאשמים 1 ו-3 לדירתה של נ.ו., ילידת 1937, ונטלו ממנה צוואה, 4 טבעות, 2 צמידים, זוג עגילים, שרשרת ונרתיק המשמש לאחסון תכשיטים שהיו בחדר השינה, ועזבו את הדירה תוך הותרת אי סדר במקום. בתאריך 6.12.2017 נעצרו הנאשמים על ידי שוטר בסמוך לרכב. עם הגעת השוטרים למקום השליכו הנאשמים 1 ו-3 את הרכוש הגנוב מהרכב. בנסיבות האמורות החזיקו הנאשמים ברכב בצוותא פנס ומתחת למכסה המנוע מברג ולום ברזל.

על פי פרט האישום השני, בתאריך 4.12.2017 הגיע הנאשם ביחד עם נאשמים 1 ו-5 לדירתה של י.מ. כאשר נאשם 2 נכנס לבניין ביחד עם נאשם 1 ואילו נאשם 5 נותר להמתין להם ברכב, לאחר שהנאשם הנחה אותו "לשים עין". נאשמים 1 ו-2 התפרצו לדירה ונטלו מתוכה מחשב נייד, 100 דולר במזומן, 9,000 ₪ במזומן, תעודת זהות, דרכון ישראלי ורישיון נהיגה של בתה של י.מ. עם צאתם מהדירה עלו נאשם 1 והנאשם לרכב ועזבו את המקום.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 18-02-15628, אותו צירף הנאשם, בתאריך 18.11.2016 קיבל הנאשם לידיו מכשיר טלפון נייד שנגנב מרכב שנפרץ יום קודם לכן, בידעו שהמכשיר הושג בגניבה.

4. להשלמת התמונה יצוין שדינם של נאשמים 1, 3 ו-4 נגזר באופן הבא:

נאשם 1, בעל עבר פלילי מכביד ורלוונטי, שהורשע בשתי עבירות של התפרצות לדירה וקשירת קשר ובעבירה אחת של החזקת מכשיר פריצה, נדון לעונש מאסר של 36 חודשים, שלאחר הפעלת מאסרים מותנים הצטבר לכדי 48 חודשים, וענישה נלווית.

נאשם 3, בעל עבר פלילי רלוונטי, נדון לעונש מאסר של 16 חודשים, שלאחר הפעלת מאסרים מותנים הצטבר לכדי 22 חודשים, וענישה נלווית.

נאשם 4, שהינו צעיר בעל הרשעה קודמת אחת שאינה רלוונטית, הורשע בעבירת התפרצות אחת ונדון בהסכמה לעונש של 7 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

זה המקום לציין שגזרי הדין של נאשמים 1 ו-3 עדיין אינן חלוטים.

5. בהתאם להסכמת הצדדים הופנה הנאשם לשירות המבחן.

תסקירי שירות המבחן

6. **מהתסקיר הראשון**, מיום 9.10.2018, עולה כי הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד למעשיו, נמצא שהוא נעדר כלים להתמודדות עם מצבי לחץ, ושבעת הדחק חבר לגורמים המעודדים אורח חיים שולי ופעילות עבריינית. לאחר שנישא בשנית הצליח להתנתק מאורח חיים זה, אך לאחר גירושי חידש את קשריו השוליים. על אף חומרת מעשיו, מעורבותו הקודמת בפלילים ודפוסי החשיבה וההתנהגות העברייניים, התרשמה קצינת המבחן ממוטיבציה גבוהה

לשינוי בחייו, לאור חזרתו למעגל העבודה ונכונותו להירתם להמשך טיפול בשירות.

מהתסקיר השני, מיום 17.2.2019, עולה שהנאשם השתלב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן, הגיע כנדרש למפגשים, השתתף בהם באופן פעיל, ובאותו שלב לקח אחריות על מעשיו. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, צו מבחן ומאסר על תנאי.

מהתסקיר השלישי, מיום 24.6.2019, עולה שהנאשם המשיך לשתף פעולה בהליך הטיפול, והקפיד על נוכחות ושיתוף. הנאשם מסר לקצינת המבחן שהוא חש כי לראשונה בחייו קיבל הזדמנות לערוך שינוי במצבו. שירות המבחן שב על המלצתו להטיל על הנאשם צו מבחן וענישה מרתיעה בדרך של עבודות שירות.

מהתסקיר הרביעי, מיום 30.7.2019, עולה שהנאשם התמיד בטיפול הקבוצתי ומסר שנתרם ממנו. שירות המבחן חזר על המלצתו להטיל על הנאשם צו מבחן, מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן המליץ להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו בתיק שצירף.

ראיות לעונש

7. מטעם המאשימה הוגשו גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, מעודכן ליום 17.6.2019 (ת/10); המאסר המותנה שהוטל עליו במסגרת ת.פ. 16220-11-11 (ת/11) ופלט כליאות (ת/12).

8. מטעם הנאשם העידה גרושתו. לדבריה, כאשר נעצר הנאשם הוא יצר עמה קשר והביע חרטה על המצב בו נמצא. לדבריה, הנאשם עבר תהליך משמעותי בחייו, "התנתק מכולם" והפך להיות בן אדם הוגן וישר, המתנהל בצורה טובה מבחינה משפחתית ומבחינה שיקומית. לאור הבעת החרטה ולאור התהליך שעבר, החליטה לתת לו עוד הזדמנות וחתמה עליו ערבות. בזמן שהיה עצור באיזוק אלקטרוני, במשך כשנה, לא הפר והנאשם את תנאי השחרור, ועבר שינוי משמעותי. לשניים ילד משותף, בן 3.5, אשר נמצא במסגרת לחינוך מיוחד בעקבות בעיה רפואית, וכן בת מנישואיו הקודמים, בהם ביקשה להתחשב.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה הפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, לתקופות המאסר אשר הושתו עליו, ולמאסר המותנה התלוי ועמד נגדו. כמו כן, הדגיש את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ונסיבות ביצוען כפי שעולה מכתבי האישום. לדבריו, פגע הנאשם בתחושת הביטחון של המתלוננים. ב"כ המאשימה הפנה לגזרי הדין שניתנו בעניינם של נאשמים 1 ו-3 ולפסיקה שהוגשה במהלך הדיון, אליה אתייחס בהמשך. בעניין מתחם העונש ההולם טען כי יש לקבוע מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בגין התפרצות לדירת מגורים, מתחם הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בגין עבירת סיוע להתפרצות לדירת מגורים, ומתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ל-9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של קבלת נכס שהושג בעוון. לזכותו של הנאשם ציין את תסקירי שירות המבחן אשר נשאו אופי חיובי, והסכים שנכח התהליך אותו עבר הנאשם, אין מקום למצות עמו את הדין. בנסיבות הללו, עתר להשתתף 6 חודשי מאסר בגין האישום הראשון, 12 חודשי מאסר בגין האישום השני ומספר חודשי מאסר והפעלת המאסר המותנה בגין התיק שצורף. בסך הכול עתרה המאשימה להשית על הנאשם 24 חודשי מאסר, מאסר על תנאי "ארוך", משמעותי ומרתיע, פיצויים למתלוננים באישום

הראשון ובתיק שצורף, וכן לחייבו לחתום על התחייבות להימנע מעבירה.

10. מנגד, עתר ב"כ הנאשם לאמץ באופן מלא את המלצת שירות המבחן, תוך שציין את השינוי המשמעותי אותו עבר הנאשם ואת דבריה של גרושתו. לדבריו, הנאשם ביכר לשנות את אורח חייו העברייני והשכיל לנצל הזדמנות חד פעמית שקיבל. עוד טען כי ההשלכות של מאסר עבור הנאשם משמען התפרקות ביתו, פיטורין מעבודתו, גדיעת ההליך השיקומי בו החל ופגיעה במשפחתו. לדבריו, הנאשם לא יזם את ביצוע העבירה הראשונה, אלא היו אלו הנאשמים האחרים שיצרו עמו קשר ובקשו ממנו להיות הנהג. בהתייחס לתהליך אותו עבר הנאשם, נטען שהפן השיקומי הינו אינטרס ציבורי, ושהנאשם משמש דוגמא לאחרים אשר רואים כיצד הוא שיקם את חייו ומאמינים שגם הם יכולים, כאשר הוצאת אנשים מהמעגל העברייני חשובה יותר מכל טיעון. עוד טען כי באמצעות צו מבחן ידו הארוכה של בית המשפט תעקוב אחרי הנאשם ובשל כל טעות ישוב לבית המשפט ודינו ייגזר מחדש. אשר למתחם העונש ההולם, ביקש לקבוע מתחם אחד שכן עבירת ההתפרצות ועבירת הסיוע להתפרצות נעברו באותו היום, ואילו העבירה בתיק המצורף נעברה באותה תקופה. נוסף על כך ביקש להתחשב בכך שהרכוש שנגנב בכל האישומים הושב לבעליו. לזכות הנאשם ביקש לזקוף את הודאתו במיוחס לו, את העובדה שהיה עצור במשך כשלושה חודשים וחצי ובהמשך היה עצור בפיקוח אלקטרוני תקופה ארוכה, במהלכה החל הליך שיקומי כאמור. בשים לב לאמור, עתר להשית על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות תוך שהדגיש שבצירוף ימי מעצרו מדובר בתקופה המגיעה לכדי שנת מאסר.

11. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה, הביע חששו מ"חזרה אחורה" והבהיר שהוא מבקש הזדמנות שמעולם לא קיבל מבית המשפט. הנאשם הסביר שכיום עלה על הדרך הנכונה, בין אם בטיפולים, בין אם בעבודה, ובין אם בבית, בו הוא מגדל את ילדיו הקטנים. לדבריו, הוא אינו מתנגד להמשיך ולקחת חלק בקבוצה טיפולית במשך שנתיים שלוש, ובתנאי שישאר מחוץ לכותלי הכלא.

דיון - קביעת מתחם הענישה

12. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה יש לתת את הדעת לעיקרון ההלימה, אשר משמעותו הינה קביעת יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה, על בית המשפט להתחשב בשלושה גורמים: האחד - הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם; השני - נסיבות הקשורות לביצוע העבירה; השלישי - מדיניות הענישה הנוהגת.

הערך החברתי שנפגע ונסיבות הקשורות לביצוע העבירה

13. בגזר הדין שניתן בעניינם של נאשמים 1 ו-3, עמדתי על הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשם וחבריו, כמו גם על מדיניות הענישה הנוהגת. בקליפת אגוז אשוב ואזכיר שהעבירה של התפרצות לדירה הזכרה כאחת מעבירות הרכוש הפוגעת בצורה הקשה ביותר בתחושת הביטחון של האזרח, להוציא את עבירת השוד, קל וחומר כאשר נפגע העבירה הינו אדם מבוגר. הטעם לכך הוא שביתו של אדם הוא מבצרו לא רק במובן הפיזי אלא גם,

ובעיקר, במובן הרעיוני, הנפשי והתודעתי, כאשר הבית מהווה מקום מפלט מעמל יומו ומסביבתו. בביתו של אדם מאוחסנים חפציו האישיים והאינטימיים. לא אחת מדובר בפריטים אשר אין להם ערך כספי רב אולם הם בעלי מטען רגשי שערכו לא יסולא בפז. בביתו של אדם, הוא ורק הוא קובע מה ייעשה בו. הוא דואג לטיפוחו ולניקיונו. הוא עושה כל שניתן על מנת לשוות לו אווירה נעימה ורגועה, משקיע בו מכשורו, מכספו וממרצו, כאשר כניסתו של גורם זר כמו הנאשם וחבריו לבית פוגעת באופן קשה ביותר בכל אלו, רומסת את תחושת הביטחון ופוגעת בפרטיות בצורה קשה.

בית המשפט העליון עמד על משמעותן של עבירות הרכוש בכלל ועבירת ההתפרצות לדירה בפרט, ועל הפגיעה בתחושת הביטחון האישי. כך למשל, בבש"פ 45/10 מסרואה נ' מדינת ישראל (8.1.2010), קבע השופט י. עמית:

"חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה."

ברע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008) קבע השופט ח. מלצר:

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם."

14. על הצורך להחמיר בענישה בעבירות התפרצות עמד השופט א. רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.8.2008):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברייני לא יילכד;"

15. במקרה שלפנינו, מידת הפגיעה בערך המוגן הינה בינונית-גבוהה, בשים לב לכך שנפרצה יותר מדירה אחת, לשווי הרכוש שנגנב ולערכו הרגשי, וכן לגילה של בעלת אחת הדירות (ילידת 1937).

16. עתה נותר לקבוע האם מדובר באירוע עברייני אחד, או שמא במספר אירועים, וככל שמדובר במספר אירועים, האם יש לגזור עונש נפרד לכל אחד מהם או עונש כולל [ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)]. בהתאם למבחן הקשר ההדוק שנקבע בפסיקה [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.214) (להלן: עניין ג'אבר)]; ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)], אני סבור שבחינת נסיבות ביצוע העבירות מוביל למסקנה לפיה מדובר בשלושה אירועים נפרדים ולא באירוע עברייני אחד. נכון הדבר ששני אירועי ההתפרצות בוצעו על ידי הנאשם ועל ידי נאשם 1 בימים עוקבים, אולם עדין מדובר בעבירות שבוצעו בזמנים שונים ומובחנים, כאשר מטבע הדברים אין זהות בין קורבנות העבירה, המתגוררים בדירות הממוקמות בערים שונות. גם לאירוע בו הורשע הנאשם בכתב האישום שצורף, קרי קבלת הטלפון הגנוב, אין קשר לשני אירועי ההתפרצות, שכן מדובר באירוע שהתרחש כשבועיים מוקדם יותר, על ידי הנאשם לבדו, בעיר אחרת, כאשר הטלפון נגנב מרכב ולא מדירה. ואולם, גם אם היה נקבע שאכן מדובר באירוע עברייני אחד, ממילא היה מקום להתחשב לצורך קביעת המתחם במספר המעשים העברייניים, זאת בשל העובדה שממילא לאירוע הכולל כמה מעשים, נוספת מידה נוספת של חומרה, המשפיעה על קביעת המתחם העונשי [עניין ג'אבר].

מדיניות הענישה הנוהגת

17. מסקירת גזרי הדין בעבירה של פריצה למקום מגורים עולה כי, ככלל, על הנאשמים שהורשעו בגין עבירה זו הוטלו עונשי מאסר בפועל לתקופות לא מבוטלות:

א. ברע"פ 2966/13 נעאמנה נ' מדינת ישראל (5.5.2013), אושר עונש של 11 חודשי מאסר לנאשמים שהורשעו על יסוד הודאתם בעבירות של התפרצות למקום מגורים, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת מכשירי פריצה. לנאשמים עבר פלילי מכביד, והתסקיר בעניינם נשא אופי שלילי.

ב. ברע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מדינת ישראל (3.9.2018), אושר עונש של 14 חודשי מאסר, לנאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, קשירת קשר לביצוע פשע וגניבה. הנאשם חבר לאחר לצורך ההתפרצות, בעל עבר פלילי מכביד והתסקיר בעניינו נשא אופי שלילי. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל-24 חודשים.

ג. ברע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל (4.11.2014), אושר עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, שבצירוף מאסר מותנה, הצטברו לכדי 30 חודשי מאסר, לנאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה. בבית המשפט המחוזי שונה סעיף העבירה לכניסה למקום מגורים וגניבה, אולם לא חל כל שינוי בעונש.

ד. ברע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.4.2017), אושר עונש של 18 חודשי מאסר אשר, לאחר הפעלת מאסר מותנה, הצטבר לכדי 28 חודשי מאסר, על נאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בהתפרצות למקום מגורים וגניבה. הנאשם גרם להרס בדירה, גנב תכשיטי זהב וכסף, ובהם שרשראות וטבעת יהלום.

ה. ברע"פ 244/10 קרופניק נ' מדינת ישראל (25.1.2010), אושר עונש של 30 חודשי מאסר, אשר לאחר הפעלת מאסר מותנה הצטברו לכדי 39 חודשי מאסר בפועל, לנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע, על יסוד הודאתו, בשלוש עבירות של התפרצות למקום מגורים.

ו. בעפ"ג (ב"ש) 13824-08-17 מדינת ישראל נ' אוחיון ואח' (16.10.2017) הוחמר עונשם של נאשמים אשר הורשעו על יסוד הודאתם בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים, החזקת כלי פריצה וגניבה. לשניהם עבר פלילי מכביד, שניהם בשנות ה-60 לחייהם. על נאשם 1 נגזר עונש של 18 חודשי מאסר, אשר לאחר הפעלת המאסר המותנה הצטברו לכדי 30 חודשים מאחורי סורג ובריח. על נאשם 2 נגזר עונש של 16 חודשי מאסר, אשר לאחר הפעלת מאסר מותנה הצטברו לכדי 20 חודשים. עונשים אלו אושרו על ידי בית המשפט העליון [רע"פ 9339/17 אוחיון נ' מדינת ישראל (25.12.2017)].

ז. בעפ"ג (מרכז-לוד) 19084-11-16 סמרה נ' מדינת ישראל (30.4.2017), הוקל עונשו של נאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, ניסיון הסגת גבול והיזק לרכוש. במקרה זה הנאשם נתקל בבאי הבית, עם זאת, התסקיר בעניינו נשא אופי חיובי, הנאשם ללא עבר פלילי, והשיב באופן חלקי את סכומי הכסף שגנב. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם נגזר עונש של 9 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו, כאמור, בכך הקבע כי מתחם העונש ההולם מתחיל ב-6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, והעמיד את עונשו של הנאשם על 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ח. בעפ"ג (חי') 7850-08-15 מדינת ישראל נ' פרלמן (29.10.2015), הוחמר עונשו של נאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה של צמיד וחפתים נוספים. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד, והחל הליך שיקומי. בבית משפט השלום נקבע מתחם העונש ההולם בין 6 ל-24 חודשי מאסר, ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר והפעלת מאסר מותנה בחופף. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם והעמידו על 15 חודשי מאסר.

18. ניתן למצוא פסקי דין בהם הוטלו על נאשמים עונשים קלים יותר בדמות עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולעתים אף של"צ, אולם על מקרים אלו נימנים נאשמים צעירים, לעתים לפני גיוס, או נאשמים שעברו הליך טיפולי [לדוגמא עפ"ג (מרכז) 10602-08-13 מדינת ישראל נ' שמואלי (4.2.2014); ע"פ (חי') 48422-02-13 ניסנוב נ' מדינת ישראל (11.7.2013); ע"פ (חי') 13953-01-16 בדארנה נ' מדינת ישראל (18.2.2016)].

19. במקום זה יש לציין שמהפסיקה שהגישה המאשימה ניכרת מגמת החמרה עליה עמדתי לעיל. גזרי הדין שהוגשו מטעם ההגנה אכן מצביעים על מקרים בהם הסתיים עניינם של נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות חמורות בעונש קל. יחד עם זאת יש לשים לב שבדוגמאות אליהן הופניתי עברו הנאשמים הליך גמילה משמעותי, זאת בשונה מעניינו של הנאשם שלא ביצע את העבירה על רקע התמכרות.

20. נוכח כל האמור, ובנסיבות המקרים שלפני, אני קובע מתחם עונשי הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בגין התפרצות לדירת מגורים, מתחם הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בגין עבירת סיוע להתפרצות לדירת מגורים, ומתחם עונשי הנע בין מספר חודשי מאסר על תנאי וקנס או של"צ לבין 7 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של קבלת נכס שהושג בעוון.

21. הנאשם בן 34. לזכותו יש לזקוף את הודאתו במיוחס לו בהזדמנות הראשונה, שמשמעותה קבלת אחריות על מעשיו.

הנתון הבולט לחובתו של הנאשם הוא עברו הפלילי המכביד, הכולל 7 הרשעות קודמות במגוון רחב של עבירות, ובכלל זה עבירות רכוש מסוגים שונים, עבירות שוד, סחיטה באיומים ועוד. בין היתר הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות לדירה. על הנאשם נגזרו לאורך השנים עונשי מאסר המצטברים לכדי לא פחות מ-76 חודשים, כאשר גם עונשים מותנים לא הניאו אותו מלהמשיך ולבצע עבירות פליליות.

הנאשם גרוש פעמיים ואב לשני ילדים קטנים מנישואיו הראשונים, כאשר כיום הוא מתגורר עם גרושתו השנייה.

מהתסקיר השלישי עלה שהנאשם עבד במשך מספר חודשים במוסך הסמוך לביתו, אולם מהתסקיר האחרון עלה שנכון ליום כתיבת התסקיר הוא אינו עובד. בישיבה שנקבעה לצורך מתן גזר הדין, הציג ב"כ הנאשם מכתב מיום 7.9.2019 ממנו עולה שהנאשם החל לעבוד ביום 1.8.2019 בחברה המתמחה בהתקנות שלטים. מהמכתב עולה שהנאשם הינו בעל מוטיבציה גבוהה, שאף קודם בתוך פרק הזמן הקצר בו עובד בחברה, להיות ראש צוות האחראי על מספר עובדים.

עוד יש לתת את הדעת לכך שהנאשם היה עצור באיזוק אלקטרוני לתקופה לא מבוטלת.

סוגיית החריגה מהמתחם

22. החל מחודש נובמבר 2018 השתתף הנאשם בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן שמטרתה שינוי אורח חיים ודפוסים בעייתיים, זיהוי מצבי סיכון להישנות התנהגות עבריינית ופורצת גבול והגברת היכולת לווויסות דחפים וראיית האחר. מהתסקירים עולה שהנאשם הקפיד להגיע למפגשים באופן עקבי ויציב ולקח בהם חלק פעיל. גורמי המקצוע התרשמו שהנאשם הצליח להיעזר בתהליך שעבר, וכי כיום הוא לוקח יותר אחריות על חייו. כחלק מהטיפול השתלב הנאשם בסדנת "פעמונים" אשר נותנת מענה וסיוע בתחום כלכלת משק הבית. הנאשם תיאר את התהליך הטיפולי כמשמעותי עבורו, וציין כי לראשונה בחייו קיבל הזדמנות לערוך שינוי במצבו.

נוכח האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו בתיק המצורף, כל זאת לצד צו מבחן. אך מובן הדבר שהמלצה זו משמעה חריגה ממתחם הענישה המקובל לעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם.

23. סעיף 40ד(א) לחוק קובע כדלקמן:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו

במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט-1969.

בפסיקת בית המשפט העליון נקבע שהפוטנציאל השיקומי צריך להיות גבוה [ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013)], והוא נלמד, בין היתר, מעברו הפלילי של הנאשם, ממידת שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ועם רשויות החוק, ומקיומה של התגייסות משפחתית לצדו [רע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014)].

לצד זאת נקבע שהתגייסות להליך טיפולי ושיקום מוצלח אינם חזות הכול, וכי כל מקרה יישקל לגופו, תוך מתן מענה הולם גם ליתר שיקולי הענישה.

24. במקרה שלפני לא ניתן להתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם, כמו גם מהעובדה שאין מדובר בעבירות ספונטניות, אלא בעבירות שלביצוען קדם תכנון מוקדם וקשירת קשר עם אחרים. מדובר בנאשם שפעל בשיקול דעת טרם ביצוע המעשים, זאת למרות שנכווה בעבר לא אחת מעונשים שהוטלו עליו, לאחר שהורשע בביצוע עבירות פליליות. בתוך כך טעם הנאשם טעמו המר של בית האסורים ובכל זאת המשיך לבצע עבירות. עוד יש לתת את הדעת לכך שהעבירות לא בוצעו על רקע התמכרותי, כי אם ממניע של בצע כסף, תוך שהנאשם שב ופגע בכלל הציבור תוך העדפת טובתו האישית [ראו והשוו פסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה בהם חרגו בתי המשפט ממתחמי הענישה מקום בו עברו נאשמים תהליכי גמילה משמעותיים: ע"פ 8092/04 חביב נ' מדינת ישראל (10.9.2006); ע"פ 8087/03 כהן נ' מדינת ישראל (1.2.2006)].

25. לטענת הנאשם מדובר ב"הזדמנות ראשונה" שניתנה לו להשתקם. ואולם דבריו אלו של הנאשם אינם עולים בקנה אחד עם האמור בגזר הדין שניתן לגביו במסגרת ת"פ 16220-11-11, ממנו עולה כי לאחר שחרורו ממאסר בשנת 2011 נבנתה עבורו תכנית טיפולית. וכדברי בית המשפט: "...הנאשם יכול להלין רק על עצמו שהביא עצמו למצב כזה. לא ניתן לומר שהנאשם לא קיבל הזדמנות, כאשר במהלך מאסרו הקודם נבנתה עבורו תכנית שיקומית מקיפה והוא קיבל שחרור מוקדם".

26. מכל המקובץ ועל מנת שלא לפגוע יתר על המידה בשיקולי הענישה האחרים ובכלל של אחדות הענישה, אני סבור שאין מקום לסטות במקרה זה ממתחם הענישה הנוהג, ויש לתת ביטוי למאמצי השיקום של הנאשם בתקופה האחרונה בדרך של הטלת עונש מאסר קצר יחסית, בחלקו התחתון של המתחם. בעונש זה יהיה כדי לתת מענה הולם לעיקרון הגמול וההרתעה מצד אחד, ולהביא לידי ביטוי את מאמצי הנאשם להשתקם מהצד השני. נוסף על כך, ומאותה סיבה, מצאתי לחפוף את עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו לעונש המאסר שיוטל עליו במסגרת תיק זה. יובהר, שככל שהנאשם לא היה נרתם להליך שיקומי, היה מקום להטיל עליו עונש מאסר ארוך בהרבה.

על מנת שלא לפגוע במאמצי הנאשם להשתלב בשוק העבודה, וחרף העובדה שמדובר בעבירה שבוצעה ממניע כלכלי, מצאתי להטיל עליו קנס סמלי בלבד. לצד זאת, אחייב את הנאשם לפצות את נפגעי העבירה, זאת בשים לב, בין היתר, לגובה הפיצוי שנגזר על נאשמים 1 ו-3.

27. יש לקוות שהנאשם אכן נמצא היום במקום אחר בחייו וכי הכלים שקיבל במסגרות הטיפול השונות אכן ישמשו

אותו ויסייעו לו לעלות על דרך הישר. ואולם, חשוב להבהיר שהבחירה באיזה נתיב לצעוד מונחת לפתחו של הנאשם.

סוף דבר

28. נוכח כל האמור, בשים לב לחומרת המעשים, מדיניות הענישה הנוהגת, עונשי המאסר שהוטלו על יתר הנאשמים מצד אחד, ולמאמצי השיקום והמלצת שירות המבחן מהצד השני, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 14 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה של 5 חודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 16220-11-11.

שני המאסרים ירוצו בחופף זה לזה, כך שסך הכול ירצה הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר, בניכוי הימים בהם ישב במעצר מיום 5.12.2017 ועד ליום 19.3.2018.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו בבית המעצר "ניצן" ביום 27.10.2019 לא יאוחר מהשעה 09:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מגזר הדין.

על ב"כ הנאשם לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ג. מאסר למשך 18 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ליום 1.1.2020.

ו. פיצוי - הנאשם יפצה את נפגעי העבירות באופן הבא:

סך של 1,500 ₪ ישולם לגב' נ.ו (ע"ת 1 בכתב האישום המתוקן).

סך של 6,000 ₪ ישולם לגב' י.מ (ע"ת 25 בכתב האישום המתוקן).

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.12.2019 ויועבר למתלוננות בהתאם לפרטים אותם תעביר המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מביצוע עבירת רכוש. ההתחייבות תיחתם עד ליום 22.9.2019. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים.

29. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

30. הפקדות שהופקדו והערבויות שנחתמו במסגרת הליכי המעצר ישמשו להבטחת התייצבותו של הנאשם לריצוי עונש המאסר. לאחר תחילת ריצוי עונש המאסר, יושב לנאשם כל סכום שהופקד על ידו או מטעמו במסגרת תיק זה או במסגרת הליכי המעצר, כפוף לכל מניעה חוקית אחרת, לרבות עיקול.

ניתן היום, י' אלול תשע"ט, 10 ספטמבר 2019, בנוכחות הצדדים.